

противомелодията не се държат тъй здраво въ хармоничното развитие, както по-рано.

Контръ сюже, фр. *contre sujet* — наричатъ французитъ второстепенната тема — при fuga съ нѣколко теми

Контръ танцъ, ит. *contradanza*, фр. *contredance*, нѣм. *Kontretanz*, англ. *country-dance* — име на единъ салоненъ танцъ отъ английски произходъ, пренесенъ въ Франция и Германия презъ XVII в. Английското *contry-dance* значи селски, полски танцъ. Сжществениятъ белегъ на К-а е, че той не се е съставлявалъ само отъ една мелодия или пѣсень, а отъ повече такива, а сжщо и отъ повече фигури (части) — 5 или 6, състоящи се отъ 8 или 16 тактови репризи въ $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{8}$ или $\frac{6}{8}$ тактъ — носящи разни имена, напр.: *Pantalon*, *Eté*, *Poule*, *Pastourelle*, *Trenis* и *Finale*. Танцувалъ се е отъ 4, разположени въ четирижълникъ, двойки, съ иззянни рицарски движения. Моцартъ е писалъ нѣколко К-а за Виена и Залцбургъ. Презъ XIX в. К-тъ се е изпълнявалъ съ противоположни групи отъ по четирма играчи — като единъ видъ **Кадриль** (гл. т.).

Концертантъ, *concertant* — видъ партия — гласова или инструментална, при многогласнитъ композиции. „Симфония К.“ сж наричали въ края на XVIII в. творби, съединяващи белези отъ симфонията и концерта, срещаща се като заглавие у младитъ Манхаймци. (гл. симфония).

Концертмайсторъ, нѣм. *Konzertmeister* — първия цигуларь-солистъ на единъ оркестръ.

Концертсюкъ, нѣм. *Konzertstück* — музикална творба въ свободна форма, въ една часть съ промѣна на такта и темпото — малкъ концертъ.

Концертъ, лат. *concertus*, *concinere*, ит. *concerto*, фр. *concert*, нѣм. *Konzert* — 1) публично изпълнение на музикални творби въ салонъ, театъръ, църква или градина (на открито) отъ единъ или много музиканти. При изпълнение отъ единъ само музикантъ — въ Англия и Франция — К-тъ се нарича *Recital* (английска дума, означаваща буквално „разказъ“). Още въ времето

на менестрелитъ, съ тѣхнитъ музикални изпълнения по голѣмитъ празници въ дворцитъ и процесии, се забелязва единъ началенъ видъ на К. Първитъ редовно уредени К-ти въ Франция сж тѣзи на Академията, основани въ Парижъ презъ 1570 отъ Баифъ. Началото на публичнитъ концерти, обаче, трѣбва да се търси въ парижкитъ „*Concerts spirituel*“, основани отъ Ан. Дан. Филидоръ, първиятъ отъ които е билъ даденъ на 18 мартъ 1725 въ залата „*des Suisse*“ въ двореца Тюйлери. Тѣзи концерти сж се давали въ празнични дни, когато въ Операта е нѣмало представление, и сж продължили до революцията. За създаване на понятието К-тъ въ днешния смисълъ на думата е допринесълъ твърде много виртуозитетътъ. Още виртуозитъ на лютна и гамба сж правили опити да преобърнатъ залитъ на дворцитъ на владетелитъ и домоветъ на благородницитъ въ обществени салони. Въ срѣдата на XVIII в. виртуозитъ на пиано, цигулка и др. инструменти започватъ да предприематъ своитъ концертни плтувания не само въ своята страна, но и въ чужбина. Операта, отъ своя страна, сжщо съдействува твърде много за създаване на публика — посетители на К-ти, които станаха широко обществено достояние презъ XIX в. За това допринесоха твърде много и пѣвческитъ и музикални дружества. Въ Франция отъ голѣмо значение сж *Concerts de la Société de Concerts du conservatoire*, чийто първи концертъ е билъ даденъ въ Парижъ на 9 мартъ 1828, подъ управлението на Хабенекъ, а въ Германия — Лайпцигскитъ на *Gewandhaus* сжщо сж К-ти съ историческо значение, сжществувачи отъ 1781, а сжщо и основаната въ Берлинъ 1790 г. „*Singakademie*“ отъ Карлъ Фашъ, която култивира гласовата музика и до сега. За развитието на К. като обществено достояние — голѣма роля сж изиграли сжщо и частнитъ почини на отдѣлни лица, съ своитъ концертни агентури или дирекции.

2) Творба за единъ соло-инструментъ съ оркестръ, въ която изпълнителятъ показва своето изкуство като виртуозъ и изпълнителъ. Старитъ соло-К-и на Торелли, Ви-